

Es fum tot lo del mon.

Tenia un oncle franc
Que m'estimava molt;
Vegeu si m'estimava
Que va deixarmho tot.

En ses darreres hores,
Va dir: « molta, noy; »
A dins d'aquesta caixa
Hi heus un rich tresor. »

De sopte va estremeir;
Mec' l' miró... Ja era mort!
Vaig dir uns Pare-nostre
Per soue etern repos.

Lo cor se m'estrenyia,
Mes ulls semblavan fonts;
Despres pensí: « que ploras?
Es mort? Deu lo perdí. »

Caldrá mirar est noble,
Digui tot fent sanglots.
Eant pobre qu'ell semblava!
Qui sap si hi haurá molt? »

La clau era al pany, obro
Al fons, en un raió,
Descobro una gerretas....
Seran tot unes d'or.

Després desseguidas.
¡Miren quina gran sort!

Les dobles qu'esperava,
Grans i tabach de pols!
« Quin' hora de fer bromes »,
Vaig dir; mes, poch a poch,
Pensí que'l mort havia
Sigut gran polsador.

Consol en res trobava
(Tan gran ma pena fou);
Despres vaig desvanixem
Llegint los filozofs.

Mataba aixís les hores
Per ferme un Salomé;
Peró'l cap me pesava
Com si se'm tornás gros.

Un jorn pera esbargime
Pensí en lo meu tresor.
Vaig pendre una polsada;
Que rich y que flagró!

Reconeguí sa essencia
Del cap tots los racons,
Los ulls se m'allariren,
Mon ser se trobá nou.

Pahó tenia l'oncle:
Tabach no's compra ab or
Eant perfumat, tant ranci,
A'i tant esperitos.

Y datí ab la fal·lera,
Llegint una qüestió
Que avius de fondejarla,
M' hauria tornat foll.

Surtint a la finestra,
Vinguí ma redempció:
Lo dia agonetzava,
Y a mi va eixirme 'l sol.

Passà una tendra nina
Vinclantse com un fonda,
Ab uns ulls blaus que deyan
Corsets al meu cors.

De venia tant bonicap
Va plaurer la llitó,
Y, aneconant los llibres,
Me vaig doná' al amor.
"¿Y, si ella sap que polso,
Y m' aborreix perró?"
"Los joves galants, fumans;
Proven de fumar, donchs."

Y, començant per riure,
Só ja tant fumador,
Qu' en qualsevulla pena,
Fumant trobo consol.

Molt grans filosofias
La meua pipa enclou:
La vida va gastantse,
Y es fum tot lo del nous.

Quom l' amoreta meua
Está de mal humor,
Encendr, y ab tota calma
Dich "tu vindras, si vols."

Pel temps que havem de viure,
Lo qui s'enija es boig....
Correm a omplir la pipa,
Munyona, portas poch.
¡Quin fum tant bo! retorna.
Com surt fent caragols!
Lo dia del Judici
Cambé 's cremará tot.